

Chương 2

Dũng Cảm Tiến Tới

Đường Tiêu Mạn đưa Vệ Lan tới đầu đường, sau đó liền lái xe rời đi. Vệ Lan học theo điệu bộ của Từ Tịch Tịch, cố gắng làm vẻ thực nữ đoan trang, hơi đung đưa hông, đi vào quán trà.

Trong quán, ánh đèn sáng nhạt, quả nhiên rất phù hợp cho các cuộc xem mắt, khung cảnh lãng mạn, sẽ rất ít người chú ý đến diện mạo của đối phương, cho dù người trước mặt không phải đẹp lắm, thì cũng sẽ bị không khí này làm cho ảo giác. Vì vậy, đây chính là địa điểm lý tưởng để nam nữ hẹn nhau xem mắt.

Vệ Lan hít một hơi thật sâu, ôm lấy quyết tâm bước vào. Đối tượng xem mắt của cô lần này tên là Triệu Trinh Bình, cô đã xem qua ảnh của anh ta, tuy khả năng nhận diện của cô cũng không cao lắm nhưng lần này cô vừa liếc qua đã thấy đối tượng cần tìm đang ngồi bên cửa sổ.

Bởi vì, người này bên ngoài không khác trong hình kia là mấy, cô muốn giả bộ không nhìn thấy cũng không được.

Vệ Lan bước lên phía trước, mặc dù trong lòng đã sớm khẳng định, nhưng vẫn lễ phép hỏi một câu: “Xin hỏi anh có phải là Triệu Trinh Bình tiên sinh không?”

Thực ra lúc Vệ Lan vừa bước vào cửa, anh liền nhận ra ngay, chỉ là cố làm bộ thận trọng, đặt ly trà xuống, đứng lên kẽ gật đầu với cô: “Đúng vậy, cô là Vệ Lan tiểu thư, mời ngồi.”

Vệ Lan nghe người ta gọi mình là “Tiểu thư”, cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại nghĩ đến là mình kêu người ta “Tiên sinh” trước, nên cũng không nói thêm gì, mỉm cười rồi ngồi xuống ghế đối diện.

Triệu Trinh Bình có dáng vẻ của một người trí thức, anh hơi nghiêng người về phía trước, hỏi cô: “Vệ tiểu thư muốn uống loại nào? Hoặc là ăn món gì?”

Thật ra Vệ Lan vẫn chưa ăn cơm trưa, nhưng bây giờ có vẻ đã quá giờ ăn trưa, hơn nữa lại ăn uống trước mặt một người đàn ông mới gặp lần đầu thế này, cũng khó xem, đành khách khí nói: “Tôi đã ăn qua rồi, cho tôi một ly hồng trà.”

Triệu Trinh Bình cũng không miễn cưỡng, liền bảo phục vụ mang ra một ly hồng trà, ngoài ra còn thêm mấy đĩa bánh ngọt. Lúc người phục vụ rời đi, anh

mới nói với Vệ Lan: “Thật xin lỗi, tôi quên hỏi cô muốn uống loại nào đã gọi cho cô Hồng Trà nóng, không sao chứ?”

Vệ Lan giả vờ hoà nhã, lắc đầu nói: “Không sao, tôi cũng định gọi Hồng Trà nóng.”

Triệu Trinh Bình không nói gì, chỉ cầm ly trà trầm ngâm một hồi, sau đó lại bật cười một tiếng “Phụt”.

“Sao vậy?” Vệ Lan hỏi.

Triệu Trinh Bình khoát tay nói: “Không có gì, chỉ là nghĩ đến cô gọi tôi là ‘tiên sinh’, tôi lại gọi cô là ‘tiểu thư’, nghe có chút kỳ quái. Hay là chúng ta cứ bỏ qua cách xưng hô như vậy đi.”

Vệ Lan gật đầu nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, anh cứ gọi tôi là Vệ Lan được rồi.”

“Được, vậy cô gọi tôi là Tiểu Triệu đi, mọi người đều gọi tôi như vậy.”

“Cái này có vẻ không đúng lắm.” Vệ Lan do dự nói, “Anh lớn tuổi hơn tôi, cũng coi như là tiền bối, tôi sao có thể gọi anh là ‘tiểu Triệu’ được.”

Triệu Trinh Bình sờ đầu một cái, cười nói: “Nếu kêu là ‘lão Triệu’ cũng không thích hợp. Không quan trọng, hai chúng ta là người cùng một thế hệ, cứ xem nhau như bạn bè, gọi tương xứng là được rồi.”

Lúc này Vệ Lan mới gật đầu đồng ý, cảm thấy Triệu Trinh Bình này cũng không phải là người câu nệ lễ nghi, nói chuyện cùng anh một lúc, cô cũng trở nên thả lỏng hơn.

Hồng Trà cùng điểm tâm được mang lên, Vệ Lan làm bộ uống trà ăn điểm tâm, trong đầu lại đang tính toán, nên dùng chủ đề gì trò chuyện thì tốt.

Cô còn chưa kịp nghĩ kỹ, Triệu Trinh Bình đã lên tiếng trước, chỉ là lời vừa nói ra, đã khiến cho Vệ Lan phải giật mình.

“Cô có gì muốn biết, xin cứ hỏi.”

“Ách! “ Vệ Lan còn chưa đưa ly Hồng Trà tới khoé miệng, đã khựng lại “Cái gì?”

Triệu Trinh Bình rất hào hống, vừa nhìn qua có thể thấy đã đi xem mắt vài lần, có chút kinh nghiệm, nói thẳng vào vấn đề: “Đối với tôi đây, có vấn đề gì thắc mắc, cô cứ việc hỏi. Hiểu rõ thêm về tôi, cũng có thể giúp cô đưa ra phán đoán tốt hơn.”

Vệ Lan chưa bao giờ đi xem mắt, cũng không biết trình tự hẹn hò, lại càng không biết vào thời điểm này, cô nên quan tâm đặc biệt tới điểm gì của đối phương. Đối với người đàn ông ngồi đối diện cô cũng không có vấn đề gì muốn hỏi. Ngày thường cô chỉ quan tâm đến công thụ, đối với những người đàn ông phổ biến như Triệu Trinh Bình, cô ngược lại lại không biết nên bắt đầu như thế nào.

Suy nghĩ cả nửa ngày, Vệ Lan cuối cùng cũng nặn ra một vấn đề vô cùng nhàm chán: “Anh, bình thường có sở thích gì đặc biệt không?”

Lần này đến phiên Triệu Trinh Bình giật mình. Anh cũng không phải là không có sở thích, không biết phải trả lời cô thế nào, chỉ là anh không nghĩ cô sẽ hỏi như vậy, bây giờ phụ nữ đi xem mắt nói chuyện vòng vèo thực ra cũng chỉ quan tâm đến công việc của đối phương, thu nhập, hoàn cảnh gia đình. Cho nên, vừa rồi anh mới nói như vậy, thay vì để cô hỏi dò anh, chỉ bằng thoải mái một chút, mọi người đi thẳng vào vấn đề, bắt đầu từ những vấn đề quan trọng trước.

Không ngờ Vệ Lan lại có thể hỏi như vậy, Triệu Trinh Bình có chút ngoài ý muốn, muốn trả lời nhưng lại gặp chút khó khăn, anh hình như có rất nhiều sở thích, nhưng lại không quá hứng thú với cái gì, suy nghĩ một lúc, đành miễn cưỡng đáp: “Bình thường tôi không có việc gì làm sẽ lên mạng.”

“Chơi game sao, đàn ông rất thích cái này.” Nghe anh nói thích lên mạng, Vệ Lan thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có chủ đề để nói chuyện, nếu là đối phương nói mình thích bơi lội hoặc đá bóng, cô cũng không biết nói gì.

“Không phải chơi game, tôi nhiều lắm cũng chỉ chơi được một số trò RPG, những game trực tuyến tôi không hứng thú lắm.”

“Vậy anh lên mạng làm gì? Tìm nữ sinh để trò chuyện sao?”

Triệu Trinh Bình cười to, lắc đầu nói: “Tôi cũng không có khả năng đó, tôi lên mạng, chính là dạo qua các diễn đàn, xem tin tức. Hoặc là, đọc tiểu thuyết.”

“Tiểu thuyết, anh thích đọc thể loại nào?” Vệ Lan cảm thấy phân khích, trong đầu cô lập tức hiện lên hai chữ “Đam mỹ”.

Đáng tiếc, đáp án của Triệu Trinh Bình làm cô hơi thất vọng. “Tôi thích đọc tiểu thuyết giả tưởng, chỉ là, ngày thường tôi tìm ebook những truyện đó, rồi đọc qua, không bao giờ có thể đọc hết một quyển. Còn cô, cô cũng thích đọc tiểu thuyết sao?”

Vệ Lan có chút ngượng ngùng, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Cô xem thể loại nào vậy?”

Triệu Trinh Bình đem cái vấn đề này dọa chết cô, tuy cô là một hủ nữ chân chính, bình thường ở trên mạng đều gào thét “Đam mỹ là trên hết”, nhưng trong cuộc sống thực tại, đối mặt với một người đàn ông thực thụ cô lại ngại miệng khi nói ra.

Hết cách rồi, cô đành nói xạo: “Tùy tiện xem một chút, tiểu thuyết tình yêu.” Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, đam mỹ cũng là một loại tiểu thuyết tình yêu, ở trong đó, các anh chàng cũng yêu nhau đến chết đi sống lại đấy chứ.

Hai người từ một đề tài mở đầu liền hàn huyên từ vấn đề này đến vấn đề khác, cuối cùng câu chuyện lại chuyển sang là nên uống sữa tươi hay uống sữa đậu nành. Vấn đề này Triệu Trinh Bình hiểu biết không ít, liền đem các loại máy làm sữa đậu nành, phương pháp sử dụng liệt kê ra hết. Nghe đến đây Vệ Lan thực sự muốn hỏi anh, anh có phải là người buôn bán máy làm sữa đậu nành không.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ thì điện thoại của Triệu Trinh Bình reo, anh cầm máy lên, cũng không tránh Vệ Lan, chỉ nói “Xin lỗi”, rồi nghe máy.

Vệ Lan ngồi ở đó, nghe cũng không tiện, không nghe cũng không được, đành phải làm như không có chuyện gì xảy ra, ngồi ăn trái cây ở trên bàn.

Người gọi điện cho Triệu Trinh Bình đại khái là người hợp tác trong công việc, hai người bàn về công việc một lát, liền cúp máy. Mặc dù Vệ Lan không hiểu rõ nội dung cuộc đối thoại của họ, nhưng cô cũng có thể phân biệt được cuộc gọi này là việc công hay tư.

Triệu Trinh Bình dám trực tiếp nghe điện thoại trước mặt cô, không kiêng dè gì, ít nhất điều này cũng cho thấy anh đối với cô tương đối có thành ý.

Cát điện thoại, Triệu Trinh Bình cảm thấy có lỗi nói: “Thật ngại quá, một nhân viên theo dõi đơn hàng như chúng tôi luôn không có thời gian rảnh rỗi.”

“Không sao, nếu anh có việc vội, anh cứ đi trước.”

“Không cần không cần, không có việc gì lớn, cũng đã giải quyết xong. Nếu không có việc gì, chúng ta đi xem phim chứ.”

Vệ Lan nhìn thời tiết bên ngoài, trời hình như sắp có mưa, hơn nữa lần đầu gặp mặt đã cùng người ta tới rạp chiếu phim, có vẻ không được trang trọng lắm, liền từ chối: “Đề lần sau đi, tối hôm nay, nhà tôi có khách, mẹ tôi có dặn tôi về sớm một chút.”

Triệu Trinh Bình cũng không miễn cưỡng nữa, nhìn đồng hồ, đã năm giờ chiều, hai người bọn họ hàn huyên với nhau cả một buổi chiều. Anh vui vẻ lái

xe đưa cô về nhà. Trên đường đi hai người trò chuyện cùng nhau vài câu, bầu không khí trở nên hài hoà.

Xe dừng ở dưới chung cư, Vệ Lan nói lời cảm ơn đang định mở cửa xe thì nghe Triệu Trinh Bình nói: “Ngày mai, ngày mai chúng ta đi xem phim.”

Vệ Lan quay đầu lại, thấy Triệu Trinh Bình đang đi về phía mình, nở một nụ cười nói: “Ngày mai là chủ nhật, cô, sẽ có thời gian rồi.” Đây chính là dùng giọng khẳng định, không chừa cho cô một đường phản bác lại.

Cô cứ như vậy đáp ứng lời mời của Triệu Trinh Bình, để mặc cho anh đưa mắt nhìn cô đi vào cửa chính.

Thang máy lên tầng năm, đi tới trước cửa, chìa khoá vừa tra vào ổ, cửa liền tự động mở ra. Vệ Lan cảm thấy thụ sủng nhược kinh, cô ở chung với hai người này lâu như vậy, chưa bao giờ thấy các cô chủ động mở cửa cho mình. Huống hồ, lần này không phải chỉ là một người, là hai, cả hai cùng mở cửa.

Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn, hai người hai bên lôi Vệ Lan vào phòng khách, ném lên ghế salon.

“Khai mau, diện mạo anh ta có đẹp trai không?” Sắc nữ Từ Tịch Tịch mang trên đầu một cây đao.

Vệ Lan nói chuyện cả một buổi chiều, mệt mỏi, khoát tay nói: “Các cậu đều nhìn qua hình rồi, còn hỏi mình làm gì?”

“Hình và người thật làm sao có thể giống nhau, hơn nữa, lời nói cùng cử chỉ của người ta sẽ là điểm cộng hoặc điểm trừ.” Đường Tiểu Mạn vỗ ngực nói.

“Còn có như vậy sao, cứ cho là vậy đi.”

Từ Tịch Tịch đi tới bên cửa sổ, kéo rèm lên nhìn một chút: “Còn đưa cậu về nhà, cũng không tệ lắm, bọn mình ở trên lầu còn nhìn thấy, anh ta mở cửa xe cho cậu, rất lịch lãm.”

Vệ Lan nằm trên sofa, không nói tiếng nào, hai nha đầu này chỉ biết lo chuyện bát quái, ngay cả ly trà cũng không rót cho cô.

“Đúng rồi, cái kia xe hãng gì?”

“Không biết.” Vệ Lan lắc đầu một cái, suy nghĩ một chút, khua chân múa tay.

“A, Infiniti.” Đường Tiểu Mạn thốt lên.

“Cậu chắc chắn không phải là Chery?” Từ Tịch Tịch nhìn cử chỉ của Vệ Lan vừa rồi, làm mặt nghi ngờ.

Đường Tiểu Mạn đánh rớt ánh mắt kia của Từ Tịch Tịch: “Infiniti mặc dù cũng không được tính là hàng cao cấp, nhưng so với Chery, vẫn cao hơn một bậc. Nhìn dáng xe, cũng không phải loại mấy vạn.”

Từ Tịch Tịch vừa nghe kết luận của Đường Tiểu Mạn, cũng không dám nói gì thêm. Cô mặc dù là thành phần trí thức cao, nhưng đứng trước mặt kim chủ Đường Tiểu Mạn, cô có mười phần tự tin cũng sẽ lập tức giảm đi tám phần.

Nói ví dụ như, cô mỗi lần muốn mang mấy cái túi LV của mình ra khoe nhìn thấy mấy cái Hermes kia của Đường Tiểu Mạn, lại cảm thấy mấy cái LV trong tay thật giống hàng rẻ tiền. Đạo này, ngay cả ngoài chợ cũng bán LV, cô nai lưng ra ngoài, một lần nữa cảm thấy giá trị giảm sút.

Lại nói đến chiếc xe của cô, BMW 320i, nhãn hiệu nổi tiếng, hãng xe tiêu chuẩn. Mặc dù trên miệng cô nói là sợ mua xe đắt tiền sẽ bị cục thanh tra tới hỏi thăm, trên thực tế cô cũng biết cha cô làm ở Cục giao thông mấy năm nay, cho dù có kiếm được nhiều cũng không thể so được với cha của Đường Tiểu Mạn, ông ấy tùy tiện lấy lợi nhuận một toà nhà ném ra, cũng đủ cho Từ Tịch Tịch cô sống cả đời.

Đáng giận nhất chính là mấy người gác cổng khu nhà, mỗi lần thấy cô ra vào, đều nhìn cô với ánh mắt như muốn nói: “Thế nào, lại ra ngoài bắt đầu làm việc à?” Hoặc là: “Ừ hừm, bạn đến trễ như thế mới trở về, thật là không dễ dàng.” Cô nghiêng răng tức giận. Như Vệ Lan, mỗi ngày đều dùng xe điện chạy tới chạy lui, cũng không thấy bọn họ dùng ánh mắt đó nhìn cô.

Hoặc đổi lại nếu là cái “xe tải” lớn kia của Đường Tiểu Mạn, cái cửa này tự động hiểu rõ, sẵn sàng mở cửa nghênh đón, chỉ thiếu nói ra “Hoan nghênh thủ tướng” thôi.

Lần đầu tiên Từ Tịch Tịch nhìn thấy xe của Đường Tiểu Mạn, hoảng sợ đến thiếu chút nữa thì rớt hàm xuống. Nha đầu kia dám lái xe Hummer H2, tùy tiện phóng vào chung cư. Cũng không phải giật mình vì giá tiền của xe, mà là vì Đường Tiểu Mạn cao 1m6 còn thấp hơn cô một cái đầu, lại dám lái một cái xe khổng lồ như vậy, nhìn từ xa còn cảm thấy như xe không người lái, bóng dáng Đường Tiểu Mạn còn không tìm thấy.

Nhưng cô lại kiêu ngạo lái xe này chạy khắp nơi. Theo như lời cô nói, đi xe này trên đường, cúi đầu nhìn những chiếc xe nhỏ xung quanh, cảm thấy rất thoải mái. Hơn nữa, người thông minh nhìn thấy như vậy sẽ không dám cùng cô đối đầu. Có lẽ vóc dáng nhỏ của Đường Tiểu Mạn, dùng vẻ ngoài to lớn của chiếc xe để ngụy trang, đúng là một cách bù trừ tốt.

Sau này khi Từ Tịch Tịch ngồi trên xe của cô, quả nhiên cô có thể trải nghiệm cảm giác ưu việt đó, tâm trạng cực kỳ thoải mái, từ đó về sau, cô cùng Đường Tiểu Mạn, người hát kẻ xướng, luôn tán dương cỗ xe tốt. Mặc dù Đường Tiểu Mạn mỗi ngày muốn lên xe đều phải dùng bàn đạp. Còn Từ Tịch Tịch thì vẫn như cũ, mở cửa BMW của mình, lái xe đi trước mặt những người phụ nữ khác tìm kiếm cảm giác hư vinh.

Vệ Lan từng nói: “Hai người các cậu đều thích xe lớn như vậy, sao không mua một cái xe bus đi?”